

Húsvéti Vigília 2014.

Evangélium után

Hagyományunknak megfelelően, hitünk legnagyobb ünnepén szeretettel köszöntöm e szentmisén megjelent minden kedves testvéremet. Különös tisztelettel és örömmel köszöntöm a ritkán látott testvéreinket is. Miként a családban nagy öröm a régen látott test-vér vagy rokon megjelenése, úgy a mi kis templomi közösségünkben is nagy öröm a régen vagy ritkábban látott testvéreinknek a megjelenése, a velünk és a sokakkal való együtt-ünneplésük.

Testvérek! Amikor az Úr Jézus meghalt nagypénteken, a kereszten, sötétség borult a földre. Úgy takarta be, mint a szemfedő a halottat. Mert Jézussal együtt oly sok minden meghalt a földön.

Meghalt egy ember és vele együtt oly sok millió, akik azért élnek, hogy bizonyosságot tegyenek az igazságról.

Meghalt a Szeretet, aki szelíd fényével maga köré gyűjtötte az árvák, szenvedők, nyomorultak karavánját.

Meghalt a Jézusba vetett messiási hit, holttá dermedt az apostolok lelkesedése.

De meghalt az a tévhit is, miszerint az emberi élet színjátéka a semmibe hull vissza és az élet világosságát a megsemmisülés éjszakája követi.

Eddig minden tapasztalatunk erről tanúskodott.

De Isten mindent felülírt, felülírta Jézus ellenségeinek tervét éppúgy, mint Jézus híveinek elképzeléseit azzal, hogy Jézus feltámadt a halálból.

Jézus ellenségei azt akarták, hogy lezárják a „Jézus-ügyet”, ezért kevés volt a korbács, a Jézus testébe szúrt szögek sokasága, ők még a sírját is maximálisan biztosítani akarták, és öröket

állították a sír elé, de ezzel sem tudták megakadályozni, hogy Jézus feltámadjon.

De felülírta Jézus első tanítványai elképzelését is, akik balzsammal, drága kenetekkel akarták lezárni Jézus történetét azzal, hogy a holttestét konzerválni, emlékét pedig őrizni szeretnék volna.

A sír azonban üres volt, ezt Péter is megerősítette, aki a legtekintélyesebb volt a tanítványok között. Ugyanakkor neki sem jutott eszébe semmi abból, amit három éven keresztül többször is hallott a Mestertől.

Az angyal, a mennyei hírnök tisztázta a tanítványokkal és a Jézushoz közel állókkal, hogy Jézus nem ott volt, ahol keresték, mert **„halott Jézus nincs! Csak élő! Aki nem zárható a kövek és emlékek közé”**.

Mert húsvét hajnalán ugyanis felcsendült Isten újjáteremtő szava: „Legyen világosság!” Ez az új fény nem a naprendszerek, sem a csillagok milliárdjaiban ragyogott fel, hanem a föltámadt Jézus Krisztus arcán.

Vajon miféle fényre, világosságra kell gondolnunk, ami Krisztus sírjából árad a világra?

Sokan úgy tekintik Jézus feltámadását, mint egy tragikus életút sikeres befejezését, „happy endjét”. Vagy valami szép mítoszt, vallásos regét látnak benne, aminek semmi köze sincs a valósághoz.

Jólesik itt a templomban minden esztendőben átélni a húsvéti misztériumot, de aztán igyekszünk mielőbb napirendre térni fölötte. Nos, a hívő ember számára a Húsvét egy olyan fény kigyulladását jelzi, ami egészen új megvilágításba helyezi emberi létünket.

Valahányszor temetésen vagyok, többször is észreveszem, hogy a hozzátartozók közül többen is belenéznek a sírgödörbe, vagy szemüket mereven az

urnafülkére szegezik. Úgy tekintenek belé, vagy rá, mint az emberi lét végálmomására. Úgy tűnik, hogy a halál kemény ökle leveri álmaink egéről azokat a csillagokat, amelyeket élni akarásunk röpít a magasba.

Mi, keresztények - és ezért is tartanak minket sokan oktalannak - ebben a tekintetben is másképp gondolkozunk.

Az idő nem állt meg nagypéntek fölött, a sötétség hatalma nem vált véglegessé. A halál beleszúrhatta fullánkját Jézusba, de ezt vesztére tette. Húsvét hajnalán világgraszoló győzelmet aratott fölötté a feltámadás.

A saját halálával meghal az ember, - írja a költő - de mások halálával együtt kell élnie..." Gondoljunk csak arra, hogy amíg élünk, mennyi halottunk emlékét hordozzuk emlékeztünkben. Így Jézus Krisztusét is.

Az Úr Jézus halála is beleivódott az emberiség kollektív tudatába, de nemcsak halála, hanem föltámadása is. Ezzel a ténnyel együttél az emberiség, és halálát és feltámadását hirdeti, míg újra eljő.

A föltámadt Krisztusban élénk áll egy végleges, egy befejezett ember. Isten ilyennek tervezte és akarja az embert. Ide lehet, ide kell fölkapaszkodnunk nem a természetes fejlődés tolóerejével, hanem Isten újjáteremtő kegyelmével. Ezért a húsvét az ember igazi ünnepe. Karácsony az indulásé, húsvét a beteljesedése.

Krisztus föltámadásával, - ez a legnagyobb ígérete - a miénk is megkezdődött. Ha nem hinnénk ebben, nyomorultabbak lennénk minden teremtménynél. Pál apostol szavaival: „Ha Krisztus nem támadt föl, hiábavaló a mi igehirdetésünk, s hiábavaló a ti hitetek, mert akkor még mindig bűnökben vagytok...”

De Krisztus föltámadt. Föltámadása közel kétezer éve ott él az emberi-

ség kollektív tudatában, és ott él a Föltámadott a mi szívünkben, akik a kereszttség vizében új éltre, bűn nélküli életre, krisztusi életre születünk, és nem vagyunk már bűnökben sem, mert a bűnbocsátó szentségben lelkünket számtalanszor megtisztítottuk már a bűn rátapadt foltjától.

Tudjuk, hogy a Föltámadottban és föltámadásunkban való hitünket törekény cserépedényben hordozzuk. És annak is tudatában vagyunk, hogy milyen világban élünk.

Mi, 21. században élő keresztények, veszélyeztetett helyzetűek vagyunk. Veszélyeztetettségünk attól függ, hogy milyen a mi ellenszere, milyen a hitünk: erős-e, vagy felületese?

Az életet éles szemmel figyelő hívő látja, tapasztalja nap, mint nap, hogy mi mindent megtesznek a médiumok mögött álló háttérhatalmak különböző tavaszok hirdetésével azért, hogy e világot elkereszténytelenítsék. Még a ma is Jézus nyelvét beszélő keresztények városát is lerombolják, a keresztényeket megölik, illetve elüldözik.

A ma élő krisztushívőknek is szólnak Péter apostol szavai: „Józanok legyetek és vigyázzatok, ellenségeitek, a gonoszlélek, mint ordító oroszlán körüljár, keresi, kit nyeljen el. Álljatok neki ellen erősen a hitben!” Népünk ma még ellenáll neki. De holnap? A megszállott lélekből kiűzött gonosz lélek hétszeres erővel tér vissza. Ez is benne van az Írásban.

Húsvét ünnepét méltóképpen ünneplő testvéreim!

E földi lét küzdelmeiben, a föltámadt, győztes Krisztusban való hitünk legyen egyénileg is, közösségleg is, nemzetünknek is az erősségünk és reménységünk, ne csak ma, hanem az év minden napján!

Ámen

F. F.